

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709730320/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Saa dan man Lykken veed at assurere,
 At sikke sig, naar man sig ofte vil;
 Man Amors Lue seer som Kjøkkenild,
 Som Qvindens Maai, fra Een at blive Flere.
 Man agter ei sit eget Selv for Mere,
 End for en Indsats i et Lykkespil;
 Man aner ei, skjøndt man belært er bleven,
 Det høie Værd af eensom, stille Leven.

Man kjender Æren ei, og Stoltthed neppe,
 Ei Livets Maal, som i os selv vi fik,
 Ei Troens Kraft, ei Nydelsen, som gik
 Frem af en Tankestrømmings Flod og Ebbe;
 Ei Haabets Skjønhed, ikke Længsels Blik
 Naar Natten ruller ud sit Stjerne-Tæppe.
 Ei Glæden ved Ideernes Modtagelse,
 Ei Brugten af vor egen Aands Opdragelse.

O Lavheds lænkebundne Aand, som kun
 Af Hensyn kaster sig i Hymens Arme;
 Som smelter ei ved Kjærlighedens Varme,
 Men suger Klogskab af dens røde Mund;
 Som for Gevinsten kun har sultne Tarme,
 I Hjerteposens Dyb en hullet Bund;
 Som kjender Ægteskab, men Elskov ikke,
 Som griber Skallen, men læ'er Perlen ligge!

Saa gjorde Charles og Dione ei,
 Der omvendt handled — og hvem alt vi kjender
 Om ei som gamle, dog som gode Venner.
 Helbredet var han, ikke frisk — o, nei,
 Han vandrer hjertesyg en farlig Vei,
 Hvor Pii! paa Pii! ham Elskovsguden sender.
 Han sætter ned sig hos Dione nu,
 At tage Afsked var hans faste Ifu.

Først stammer han sin Tak med sagte Stemme,
 Hun svarer kun med sænket Øiekast;
 Saa be'er han hende, aldrig sig at glemme,
 Da sukker dybt hun, som en Lænke brast;
 Saa hendes Hænder, som hans egne gjemme,
 Han mod sin Læbe trykker ømt og fast;
 Saa mødes deres Blik i Lyst og Smerte,
 Og revnen hen hun synker til hans Hjerte.